

Iro Lindholm
Luonani Kuu

LUONANI KUU

0.

Hän oli yksin. Hänen ympärillään oli vain tyhjiys. Pimeys. Niin kuin kuolema.

Hän joi lasin punaviiniä. *In vino veritas!* Hän hengitti sisään. Ulos.

1.

Hän katsoi pilviä, jotka peittivät auringon. Hän ei koskaan ollut tajunnut,

miten onnekas oli. Hän huokaisi helpotuksesta. Hän oli varma viehätyks voimastaan.

Hänen silmänsä hehkuivat. Hän tiesi vain sen, ettei ollut syyllinen mihinkään. Hän puhalsi savut ja hymyili. ”Ei savua ilman tulta.”

Hänen kasvonsa olivat veistokselliset. Lavuaari pulputti. Hänen silmänsä olivat syvän siniset. Hiukset olivat vaaleat. Hän lähti baariin. Hän oli ”*Öiden prinssi.*” Hän odotti aamua. Hän oli valvonut vuorokauden. Hän näki linnun. Se oli *pulu*. Hän asui kuudennessa kerroksessa.

Hänen olotilansa oli karmiva. Hän avasi ikkunan. Lämmin kesätuuli puhalsi hänen kasvoihinsa.

Hän sytytti savukkeen. Poltti sen ja nukahti.

Hän heräsi ja meni parvekkeelle. Kaikki alla vihersi. Linnut visersivät. Veke, hänen kaksoisveljensä soitti ja sanoi:

”Tuo tupakkaa.”

-Ei mul oo manii. Sori.
-No ei sitte.Perhana.
-Mä tuun käymään.
Kun veli näki hänet,hän kauhistui.
-Sä näytät ihan ruumiilta.
-Voi kiitos.
-Mennään kaljalle.
-Nyt ei käy.
-No?
-Karsee hedari.
-Joitsä liikaa?
-Joo.
-Mun pitää kertoo sulle yks asia.
-No,sano.
-Me erottiin.
-Me?
-Minä ja se mun hoito.
-Hoito?
-No, nainen.
-Mitä se mulle kuuluu?
-Aattelin vaan.
-Välitit sä siitä?
-Joo.

Hänellä oli viinipullo. Hän ei avannut sitä. Hän pudotti sen.

-Shit! Voi vittu!

Hän kirosi.

Hän alkoi kerätä lasin palasia. Hän sai sormeensa haavan. Hän peitti sen laastarilla.

Mihin maailma katosi? Asfaltti oli kulunut hänen kengistään.
Hän oli betoni haikara.

”Ei helkkari!”

Hän manasi.

Hän katsoi ikkunasta ulos. Hän näki kuolleen linnun. Se oli *pulu*.

Tomi paukutti ovea.

-Mitä sä skitsoot siellä?

-Avaa! Se oon mä, Tomi.

Hän näytti empivän. Veke avasi oven.

-Mites sä täällä?

-Kaikki okei?

-Joo. Mä toin röökiä.

-Hyvä.

-Se sun muijas...

-Eksä. Niin?

-Kauan te tunsitta?

-Pari kuukautta.

-Panitsä sitä?

Veke naurahti ja sanoi tyynesti:

-Vittuako sulle kuuluu.

-Niin.

-Ei mitään.

”Ei mi-tään!”

Hän levitti kätensä ja laukaisi. Hän oli teatraalinen.

-Tuut sä juomaan kahvia?

-Eikö sul oo krapula?

-Arvaa?

-Siveyden sipuli.

-Hah.

-Mul on yks likka kiikarissa.

-Aha. Kuka?

-Yks likka.

-Nimi?
 -No,Mirka.
 -Minkä ikäne?
 -Kaheksantoista.
 -Onkse koulussa?
 -Nyt on kesä.Vitun dorka.
 -Onks se hyvän näköne?
 -Eiku,aivan vitun ruma.
 -Aina löytyy enkeleitä.
 Tomi nauroi ja avasi spriten.
 -”Onkse neitsyt?”
 veke kysyi.
 -Joku vitun seireeni.
 -Femme fatale.
 -Oisko sul fyffee?
 -Ei.
 -Entä kaljaa?
 -Sä oot jo liian humalassa.Ne ei myy sulle.
 -Anna.Yks.
 -Sä et juo enempää. Selvität pääs.
 -Mä en tiiä,miten must tuntuu,et jalat pysyy mukana,mut ei
 mun pää.Se junnaa
 paikallaan.
 -Hienoa! Broidi.
 Tomi vinkkasi.
 -Mä näin kuolleen linnun. Se oli pulu.
 -Aivan sama. Sä näit harhoja.
 -Eiku oikeesti.
 -Eihä sua voi mihinkää päästää,ku oot tossa kunnossa.
 Veke sammui sohvalle.Tomi oli parvekkeella,kun hän heräsi.
 -Mun pää ei ”*pysähdy*.” Mun aivot on ku hunaja purkissa.
 Veke haki lasin vettä.

-Se eilinen ei sitten toistu. Onko sulla sanottavaa?
-Niinku mitä? Sori.
-Mee röökille. Raahasin sut eilen sänkyyn.Sä putosit sohvalta.
-Mä näin pilvet ja taivaan porteilla...
-Hidasta vähä.
-Mä sain uuden elämän.
-Just.
-Ihan totta.

Tomi tilasi hissini. Mies ylimmästä kerroksesta. Hän katsoi Tomia tiiviisti. He olivat hississä.
Mies sanoi:”Mitä pelkää eniten?” ”Että mitä?” Tomi katsoi miestä hämmentyneenä.

-Sano vaan.
-En mä tiedä.
-Se,mitä mä pelkään,on pakko.
-Sä oot outo. Mä oon nähny sut vaan kerran. Onko sulla undulaatteja?
-Joo.Niin.Se karkasi. Mihin sä uskot?
-Karmaan. No,en oikeesti. Mä vaan halusin nähdä sun ilmeen.
Mä uskon,et mun jalat sulaa kiinni asfalttiin.
-Sä et oo täys- ikänen. Sakkolihaa.
Hänellä oli piilossa pullo Jack danielsia.
-Otatko? Pidätkö kissoista?
-Joo.
Mies jatkoi:
-Mun kissa on Vincent.
-Ai, niinku Van gogh? Tomi sanoi painokkaasti.
-Kissat ovat neroja.
-Ei kuitenkaan Albert?
Einsteinhan se oli.

Tomi sanoi.

Mies oli varmasti yli kolmenkymmenen. Tomi ei kysynyt ikää.

-Älä koskaan luota naisiin.

-Oot sä joku homo?

Mies ei vastannut. Hän vain katsoi Tomia.

Tomi tunsu selkää piittää karmivan.

-Sä oot vielä liian nuori.

-Ai sulle? Pysy kaukana musta!

Tomi huusi ja potkaisi tätä jalkojen väliin. Mies haukkoi henkeään. Hän jäi makaamaan paikoilleen. Tomi kuuli miehen huutavan: ”Helvetin kesken kasvuinen penikka!”

Tomi pakeni paikalta. Hän vapisi. Adrenaliini virtasi suonissa.

-Veke, et usko, mitä tänään tapahtu.

-No mitä?

-Se mies. Ylimmästä kerroksesta. Me oltiin hississä. Sit se kysy kaikkee... et pidäkö mä

kissoista. Ku tajusin, et se on homo, mulla napsahti päässä ja potkaisin sitä

tosi lujaa. Emmä tarkottanu... vaan säikähdin pahasti.

-Tekikö se jotain?

-Ei. Mä olin varma, et se... se yritti mua.

-Et se raiskais sut?

-En tiedä.

-Sä teit sen, koska et voinut muuta.

Heidän keskustelunsa loppui siihen.

Veke huusi: ”Tuus alas sieltä.” Tomi oli parvekkeella.

-No?

-Onko olo parempi jo?

-Join aika rankalla kädellä.

-Lähetään ostaan sulle kengät.

-Mitä hittoa?

-Tuu ny vaan.Sä näytät iha homolta.

-Vittuilet sä mulle? Mul ei oo fyrkkaa.

-No,mä maksan.Tilipäivä.

-Mä tuun just.

Hän katsoi peiliin.Hänen hiuksensa olivat sotkussa.Niin kuin yleensä. Hän haki puhtaan paidan kaapista ja juoksi rappuset alas. Hän hengästyi.

-Me tehdään susta mies.

-Heko heko.

”Stadin tuhkimo.”

Veke naljaili.

He kävelivät kadulla. Joku huusi heidän perään.

”Homot.”

-Sä olit oikees. Mä en käsitä,et joku on foobisia.

-Sä tiedät,kuka sä oot.

-No,enkä tiedä.

-Pitäskö mun huolestua?

-Ei. Mä en vaan tajuu sua.

-Never ending love.

Tomi pukeutui peilin edessä. Hän näki itsensä miehenä,jolla oli ”saumaa”

-Mun kuteet...

-Sä käännät päät.Sä oot huippu.

Veke huomautti.

Lämpö huohotti niskaan. Ilma väreili. Hän pisti savukkeen huultensa väliin ja sytytti.

” Forever young” Hän nauroi.

Kuuma hiekka poltti hänen jalkojaan. Tyttöystävä nauroi.
Kosteus sai hänen paitansa
liimaantumaan vartaloon.
-Sä oot kuuma pakkaus.
Tomi hymyili ja lähetti lentosuukon. Hän tanssi
auringossa. Taivas sykki kiihkeänä.

He menivät rantaan Veken kanssa. Tomi kasteli jalkansa
vedessä.
-Hiton kuuma tääl.
-Tiedätsä, Tomi, sä et tarvii naista, vaan bemarkin.
-Onksun pakko?
-Mikä pakko?
-Aukoo päätäs.
-Sorry.
- Se sun pokas, ootko päässy pukille?
-Arvaa?
-No, enkä arvaa!
-Älä sitte.
Veke tarjosi tupakan.
-Mun pitäa ottaa joku muija. Joku sellane, jolla on aivot.
-Hmm. Sä isket naisen, kun naisen.
Veke vain nauroi.

Tomi meni kaljalle. Hänen pöytänsä kohti käveli nuori
mies.
-Topias, terve. Mä oon nähny sut, joskus jossaki. Ihan vasta.
Niin, se oli
Viikko sitten lauantaina. Mä tarjoon sulle kaljan. Se sun
veljes... mites se?
-Veke? Hyvin kai.

Mies joi kulauksittain.

-Mä muistan sut ja sun veljes.

-Jooh,mä olin liian humalassa.

-Sano mua Topiksi.

-Sä yritit vikitellä mun veljee. Sit portsari heitti meidät ulos. Sit mun broidi soitti taksin.

Sä olit häipynyt johonki.

-Mä asun tos lähellä. Tuu käymään. Sä oot poikiin päin,neitokainen. Juodaan kossupullo. On mulla pilveeki...

-No mennää.

He kiipesivät kolmanteen kerrokseen. Hän kääri marisätkän.

-Tos on sulle.

Tomi veti henkoset. Hän vaipui uneliaaseen olotilaan. Hän kuuli naurunsa. Lattia aaltoili ja värit sekoittuivat toisiinsa. Hän näki sateen kaaren pään.Topi näytti ääliömäiseltä virnistäessään.Kaikki hidastui. Hän menetti ajantajunsa. Tomi oli unessa,Topi kuiskasi hiljaa:

"Hyvää yötä,pilvi keisari."

Varhain aamu yöstä tikka koputti ikkunaa. Sen siivet olivat lasia.

Hän nousi sohvalta ja veti housut jalkaansa. Ne olivat liian suuret.

Topi oli unessa. Tomi kuiskasi hänen korvaansa:

"Mun on mentävä nyt. Jätin sulle numeron." Aurinko oli noussut. Hän hyppäsi bussiin ja jäi kaupan kohdalla pois. Hän kävi hakemassa marlboro-askin ja kaksi keski olutta. Hänen jalkansa olivat kevyet. Hän oli kevyt,kuin perhonen. Kalja oli lämmintä. Se karvasteli suussa. Hän tyhjensi kalja pullon.

Tomin olo oli tukala.Hän riisui paitansa ja joi cokiksen. Ilma

seisoi niin,että
häntä heikotti. Hän sadatteli:
”Saatana.”Hän oli kaupungin laidalla. Hän mietti,mitä tekisi seuraavaksi. Hän päätti mennä veljensä luokse. Hän lähti kävelemään sillan yli.Tehtaan piiput seisoivat kohti taivasta. Hän potkaisi kiveen. Se putosi veteen. Kuumuus oli lähes ahdistavaa.Tomi hidasti vauhtiaan,estäen jalkojaan karkaamasta.

Hänen veljensä ei avannut ovea.

”Hitto. Se on *sammunu...*”

Tomi huusi:

-Päästä mut sisälle!

Aivan hiljaista.

Veke huomasi,että ovi oli auki.

Hän hiippaili keittiöön ja avasi jääkaapin.*Kaljaa*. Nosti jalkansa pöydälle ja avasi tölkin.

Kuoleman hiljaista. Avain työntyi lukkoon. Se nakshti kuuluvasti.

”*Vittu mä oon kusessa.*” Veli käveli vessaan.Tomi jätti juomansa keittiön

pöydälle ja poistui paikalta.

”*Helvetti,se oli lähellä!*” Hän lähti toiseen suuntaan.

Hän pidätti hengitystään. Hänen jalkansa jännittyivät äärimmilleen. Hän tunsu tukehtuvansa.

Hän näki valon kohotessaan pintaan.

Hän lentäisi,kuin feenix-lintu kuun valossa.Vesi oli hiilen mustaa. Hän ei nähnyt taivasta. Se oli näkymätön. Aurinko sulii kuin jää.

Teos käsittelee elämää, sen kaikissa muodoissaan.

Se on hektinen kuvaus nuorista, joiden elämä on väliin
vaikeaa. Se on kertomus elämästä, jossa kaikki on mahdollista.
Nuoruuden kompleksisuus nousee esiin puhuttelevalla tavalla.

